

Ledare

Den tidsålder som vi påstås leva i brukar kallas "postmodern". Det sägs att vi lever i en tid då ideologierna rasat samman. Kanske är det så, jag vet inte. Jag tycker det verkar som om utopierna från förr ersatts av en allomfattande ekonomism. Alla förväntas intressera sig för aktiekurser och spara i fonder. Att samla på sig pengar är det viktigaste - vad de sedan skall användas till är inte intressant. Den första (och oftast enda) fråga man möts av när man berättar att man arbetar som "frilansande" gitarrist är: Är det inte svårt att klara sig på det? Det intressanta är alltså hur mycket pengar man tjänar.

Vi har gjort en distinktion mellan konstmusik och kommersiell musik. I själva verket kan väl så gott som all musik kallas kommersiell eftersom både musiker och tonsättare tar betalt och oftast måste framträda och komponera för att kunna försörja sig och sin familj. Jag läste någonstans att konstnärer i Kina inte tas på allvar om de försörjer sig på sitt måleri. En sann kinesisk konstnär har ett annat förvärvsarbete och skapar på fritiden och då enbart på grund av sin kärlek till konsten.

Är det då ingen mening med en gränsdragning mellan konstmusik och kommersiell musik? Jag tror att denna uppdelning kan vara viktig i och med att man skiljer på trendorienterad musik som strävar efter kortsiktiga mål och snabb framgång och en mer eftertänksam musik med andra syften. Visserligen är det bra om man kan öka allmänhetens intresse för konsten men det får inte ske på bekostnad av allvaret och den seriösa inställningen. Det är inte heller säkert att man bör mäta konstnärlig framgång i publiksiffror. Om en publik på fem personer får en oförglömlig upplevelse anser jag detta vara en mer lyckad konsert än en då tusen personer går hem ljumma.

Om klassiska musiker börjar blanda upp sina konserter med populärmusik för att "hitta en ny publik" så är det inte säkert att det är konstmusiken som tjänar på detta. "Klassiska" arrangemang av Beatles och popgrupper som spelar Beethoven har det gemensamt att de näppeligen är lika bra som originalen och ter sig snarare avskräckande, åtminstone för denne skribent. Jag menar inte att de klassiska musikerna absolut måste låsa in sig i sitt elffenbenstorn och vägra utomstående inträde. Jag menar bara att man får vara försiktig så att resultatet av blandningen inte blir att man späder ut och försämrar i stället för att förnya. Vi bör istället visa upp det bästa vi har och inte förringa folks förmåga att uppfatta storheten i de klassiska och moderna mästerverken.